

dem tilbage. Det er dog imidlertid aabenbart, at der ved alle de Skibe, som ikke blive udrustede, og som have deres Fartøier, vil være tilstrækkeligt Materiale for den Besordring, der kan være at udføre mellem Søforterne og Landet, men saa siger Marineministeren — det er netop Punktet —: Det er bedst, at Forholdet paa Forterne bliver saaledes, som det har været hidtil; der skal jo dog transporteres frem og tilbage, og dertil behøves der Matroser — det er ikke nøjagtigt hans Ord, men det er dem saa nær som muligt — og man vil dog ikke gjøre vore Matroser til Soldater eller vore Soldater til Matroser. Han troer, at disse to Ting bedst holdes ude fra hinanden — det er en ret betegnende Ytring — istedetfor at sige: Kunne vi lære Soldaterne at roe og manoevrere med en Baad, kan der komme mange Tilfælde, hvori det kan være dem til Nytte, og omvendt med Matroserne. At bruge Matroser som Soldater er, som vi Alle kunne erindre, hyppigt skeet, og navnlig i den første Krig i China, under hvilken man ikke havde Tropper. — Der er nu imidlertid holdt en stor Mængde Taler imod den Sag, som Adressen omhandler, og det høie Thing vil have veiet Vægten af, hvad der er anført. Det vil have nydt den Blomst, der har været at finde i tidligere Taler, og som berøvede den ærede sidste Taler (Holstein) Mod til egentlig at gaae ind paa Sagen, men han fremsførte dog adskillige Grunde, som skulde bevæge til, at man ikke gik ind paa denne Reform. Han anførte saaledes, at vi ikke vidste, hvad Landstinget vilde sige, hvad Regjeringen vilde sige, og hvad vore Vælgere vilde sige, men jeg er ikke synderlig bange for nogen af Delene. Det er ikke heldigt, at alle disse Elementer ere fraværende; de to ere forhindrede af naturlige Marsager, men det tredje — Regjeringen — kunde maastee ret passende have bæret os med sin Nærværelse; det er altid slemt at bestinde sig i et Huus og at lade, som man er hjemme, naar Bærten er horte. Vi vide altsaa Intet om, hvad navnlig Regjeringen vil gjøre, og jeg veed heller ikke, hvad det er for en Capacitet, om hvilken det ærede Medlem talte, der allerede skulde være udpeget, ligesaa lidt som jeg veed, hvorledes denne Adresse skulde kunne medføre en saa

forfærdelig Ulykke for en ny tiltrædende Regjering. Naar det ærede Medlem sætter sig ind i en ny Regjerings Forhold og foreskifter sig, at Hans Majestæt kalder ham til at danne et Ministerium, kan han sige os, at han er imod en saadan Forening, men han kan ikke med god Grund sige os, at enhver ny tiltrædende Regjering vil finde, at dette er et urigtigt Vaand, som er lagt paa den. Der er, forekommer det mig, af den ærede Ordsfører for Forslagsstillerne fremsført saa mange gode Grunde for at iværksætte denne Forholdsregel, at jeg vel tør overlade til ham at supplere sine tidligere Udtalelser og at komme med Bemærkninger, som jeg trøster mig til vilde være af den Vægt, at det høie Thing med bethdeligt Fleertal vil vedtage Adressen; jeg har i dette Punkt en Tro, aldeles modsat den, det ærede Medlem, som sidst talte, har. At en saa lille Stat som vor bør have sit Forsvarsvæsen henlagt under to Bestyrere, er det mig umuligt at forstaae. Jeg veed, at der er en Masse Vanstueligheder at overvinde ved denne Overgang, at der kan anføres meget gode Grunde for ikke at rificere den, at den ikke tiltaler selve Staterne; men jeg troer ikke, at vi i Længden vilde være istand til at udrette Noget, naar der kommer en Forsvarskrig — thi med anden Krig have vi ikke at bestille — paa, saafremt ikke vor Skæbne er lagt i een Mandes Haand. Om da Landet kan frelses for Udelæggelse, veed jeg ikke, men jeg har den fuldstændigste Tro paa, at de fleste af vore Ulykker og navnlig da den sidste uhyre Ulykke skyldes Manglen af en dygtig Mand og en kraftig Villie, der styrede det Hele. Jeg vil spørge, hvorledes man, naar man i sin Erindring vil gaae en del Aar tilbage, troer, at Forholdet vilde have været under een Styrelse ved mangfoldige af de sørgelige Tildragelser, vi have oplevet? Hvorledes vilde det f. Ex. under een Styrelse have kunnet skee, hvad Oberst Vaupell omtaler i sin nylig udkomne Bog, nemlig at hele Nordsofskyststationen var i Fjendens Haand fra midt i Juni til midt i September? Før kom ingen af vore Kanonbaade dertil, medens Fjenden kun havde et usfelt lille Dampskib, kaldet „Piel“, og nogle Kanonjoller. Jeg beder, at man ogsaa vil lægge Mærke til et andet Punkt i dette